

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Període intermedi

Sèrie D - Número 1

Dimarts, 28 de juliol de 1998

Diputació Permanent

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 2

Í N D E X

Sollicitud

de debat sobre la política general del Govern de la Generalitat en relació amb la prevenció i l'extinció d'incendis a Catalunya

Debat

sobre la conveniència o no de celebració d'un ple extraordinari sobre els incendis forestals produïts aquesta setmana

S U M A R I

La sessió s'obre a les deu del matí i quatre minuts.

———— 1. Sol·licitud de debat sobre la política general del Govern de la Generalitat en relació amb la prevenció i l'extinció d'incendis a Catalunya (Punt primer de l'ordre del dia.) (10:06) <i>Presentació:</i> Sr. Clotas i Cierco (S).	3
———— 2. Debat sobre la conveniència o no de celebració d'un ple extraordinari sobre els incendis forestals produïts aquesta setmana (Punt segon de l'ordre del dia.) (10:16) <i>Presentació:</i> Sr. Camp i Batalla (CiU). <i>Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya:</i> Sr. Carod-Rovira. <i>Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds:</i> Sr. Ribó i Massó. <i>Posició del G. P. Popular:</i> Sr. Curto i Casadó. <i>El Sr. Clotas i Cierco (S) i el Sr. Camp i Batalla (CiU) intervenen per anunciar una redacció conjunta de les dues sol·licituds.</i> <i>El secretari primer dóna lectura a la sol·licitud transaccionada.</i> <i>Votació (10:50):</i> aprovada per unanimitat.	4
5
6
8
8
9
9

La sessió s'aixeca a tres quarts de deu del matí i set minuts.

SESSIÓ NÚM. 2

La sessió s'obre a les deu del matí i quatre minuts. Precedeix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major.

Hi són presents tots els membres de la Diputació Permanent i altres diputats i diputades de diferents grups parlamentaris.

Assisteixen a aquesta sessió els consellers de Governació i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

ORDRE DEL DIA

1. Debat de la sollicitud de convocar el Ple del Parlament d'acord amb l'article 53.4 amb el següent ordre del dia:

Debat sobre la política general del Govern de la Generalitat en relació amb la prevenció i l'extinció d'incendis a Catalunya, sollicitat per trenta-tres diputats del Grup Socialista al Parlament de Catalunya.

2. Debat, en funció de la informació de què es disposi, sobre la conveniència o no de celebració d'un ple extraordinari sobre els incendis forestals produïts aquesta setmana, sollicitat per cinc diputats, membres de la Diputació Permanent, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El president

Senyores diputades, senyors diputats, membres de la Diputació Permanent, comença la sessió.

D'acord amb l'article 55 del Reglament, s'ha convocat aquesta sessió de la Diputació Permanent a petició de trenta-tres diputats del Grup Socialista i de cinc diputats, membres de la Diputació Permanent, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Els dos grups sollicitants de la convocatòria de la Diputació Permanent han acceptat debatre conjuntament els dos punts de l'ordre del dia.

Sollicitud de debat sobre la política general del Govern de la Generalitat en relació amb la prevenció i l'extinció d'incendis a Catalunya

Per tant, i per defensar la primera de les sollicituds presentades, la del Grup Socialista, primer punt de l'ordre del dia, té la paraula el diputat senyor Higin Clotas, per un temps màxim de quinze minuts.

El Sr. Clotas i Cierco

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el Grup Socialista ha demanat la convocatòria de la Diputació Permanent, com estableix el Reglament del Parlament, per tal de poder sollicitar la convocatòria d'un ple extraordinari del Ple del Parlament. Per quin motiu? Bé, el dia 18, a primera hora de la tarda, es va declarar un incendi; el dia 22, dimecres, també a la tarda, aquest incendi es va apagar, i va ser un incendi devastador. Va ser –així els tècnics ho han classificat– el segon incendi més important d'aquest segle a Catalunya, després dels ocorreguts el dia, el mes i l'any...

juny del 94 –juliol del 94. Per tant, és un motiu més que suficient per, des de la responsabilitat i la preocupació, demanar la celebració d'aquesta Diputació Permanent i d'un ple extraordinari.

Permeti'm –en una intervenció que serà breu, perquè em limitaré a això que preceptivament encomana el Reglament– que les meves primeres paraules siguin de solidaritat per als afectats per aquest incendi. Solidaritat i voluntat que el Parlament expressi, i el Govern de la Generalitat per mandat del Parlament, aquesta mateixa solidaritat i la restitució dels béns perduts amb generositat, i que expressi també l'agraïment a la població civil: als alcaldes, als voluntaris, als professionals, a tots aquells que arriquen –i no són paraules– la seva vida en el combat contra el foc i la devastació.

Nosaltres hem demanat aquesta Diputació Permanent i ho hem fet –i així ho varem explicar– en el moment que els incendis estaven extingits. Mentre el foc cremava creïem que hi havia un únic objectiu, una única prioritat, que era combatre el foc. Un cop això està aconseguit –i varem, vull recordar-ho, formular el nostre suport i la nostra disposició incondicional al Govern per fer front amb tots els instruments i major eficàcia a aquests focs–, un cop això va ser extingit ha estat quan hem demanat la celebració d'un ple extraordinari. I ho fem perquè creiem que és necessària una reflexió col·lectiva. I quan demanem un ple ho fem molt a propòsit per fugir de la confrontació de discursos brillants o per fugir de les acusacions de qui té o no té raó. Demanem un ple perquè això és el que exigeix avui el conjunt de la societat. Hi ha un clamor general a Catalunya d'indignació i de fatalisme que reclama la celebració d'aquesta reflexió col·lectiva, d'aquest ple. Els afectats, en primer lloc, el conjunt de les forces polítiques, els sindicats, els alcaldes, els pagesos, les ADF, els tècnics, els professionals, els bombers, els mitjans de comunicació, el conjunt de la societat catalana avui reclama als seus representants al Parlament de Catalunya que hi hagi un debat constructiu, que no es limiti a ser la confrontació d'arguments polítics més o menys brillants, sense que hi hagi aportacions positives que ajudin, que contribueixin a fer front a aquestes emergències dels focs amb majors elements d'agilitat, d'eficàcia, etcètera.

Per tant, nosaltres ens plantejem la necessitat de fer aquesta triple reflexió: tres qüestions bàsiques. Què és el que ha passat? En bona part ho sabem. Hi ha hagut entre 27.000 i 29.000 hectàrees cremades. Hi ha hagut més de 300 explotacions arruïnades. Hi ha hagut cases, bosc, cultius, bestiar cremats. Hi han hagut pèrdues materials. Hi ha hagut una catàstrofe natural. Per què ha passat? –és la segona qüestió. També ho sabem. En bona part, ho sabem. Creiem que hi ha una notabilíssima manca de política forestal per part del Govern. I creiem que hi ha manca de política de previsió i extinció d'incendis. Creiem que hi ha manca d'una visió d'acció del Govern coordinadora de tots els esforços d'autoritats professionals, voluntaris, etcètera. Hi ha i hi ha hagut també una actitud d'arrogància i de prepotència per part del Govern al llarg d'un debat que, dramàticament, es repeteix –i els recordo breument els incendis del 86, que van conduir a un debat parlamen-

tari; els incendis del 94, que van conduir a un debat parlamentari i a la constitució d'una Comissió d'Estudi que va formular trenta recomanacions, i ja al debat que celebrarem. I el que més ens interessa –el que més ens interessa–, tot i que naturalment avaluem el que ha passat i per què ha passat, i els encerts i els desençerts des de l'Administració de Govern–, el que més ens interessa és: què cal fer? –la tercera. I per això era absolutament imprescindible, inevitable, la celebració d'un ple del Parlament, perquè a la Diputació Permanent, avui, aquí, amb la compareixença que inicialment estava prevista dels consellers –i que estan aquí i els agraeixo la seva presència– difícilment els grups parlamentaris podríem establir aquest debat de presentació de propostes constructives que permetés a les forces polítiques de Catalunya contribuir solidàriament, amb el Govern i amb la majoria del Parlament, i amb el Govern de la Generalitat, a aprovar mesures de comú acord que ajudessin aquests objectius de fer front, amb major agilitat i major eficàcia, a aquests incendis que, desgraciadament, n'hem de ser conscients, es poden repetir en propers dies.

I l'altre objectiu era també, a través de propostes polítiques i econòmiques, combatre aquesta indignació legítima i aquest fatalisme que avui té una bona part de la població. Nosaltres tenim l'obligació de fer front a aquesta situació. I tenim l'obligació de retornar la confiança a les nostres conciutadanes i als nostres conciutadans. I per aquest motiu és necessari un debat obert, franc, lleial i constructiu sobre les tres qüestions bàsiques que abans els he anunciat: què ha passat, per què ha passat, però, sobretot, què cal fer.

Jo sé que el Govern de la Generalitat i la majoria de Govern han estat, fins i tot diria que fins a darrer moment, avaluant la necessitat –o la conveniència, més que la necessitat, perquè la necessitat objectivament hi és, i així ho reclama el conjunt de la societat–, la conveniència de fer o no fer aquest ple.

Crec –ens ho confirmarà avui el portaveu de la majoria, en tot cas–..., però crec –així s'ha comunicat– que sí que s'aprovaran aquestes resolucions que solliciten la convocatòria d'un ple. Jo manifesto satisfacció perquè això sigui així. Però no una satisfacció de grup parlamentari ni partidista, sinó perquè la nostra obligació, lluny d'estar asseguts en una taula o en una sala relativament confortable, és debatre, sigui quina sigui la data del calendari, les conseqüències que ha tingut per al nostre país i per als nostres conciutadans un incendi d'aquesta naturalesa, i aportar el debat que permeti aprovar mesures concretes per fer front amb majors condicions a aquestes emergències.

Per tot això, senyor president, senyores i senyors diputats, nosaltres hem formulat aquesta sollicitud que aspirem, esperem i confiem que tindrà el suport de tots els grups de la cambra.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Debat sobre la conveniència o no de celebració d'un ple extraordinari sobre els incendis forestals produïts aquesta setmana

Per defensar la sollicitud del Grup de Convergència i Unió, segon punt de l'ordre del dia, té la paraula el diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, tal com acaba d'anunciar la presidència, el nostre Grup Parlamentari va sollicitar, el mateix dia que, precisament, ho va fer també el Grup Socialista, que es convoqués aquesta Diputació Permanent, perquè creïem que calia que en el dia d'avui analitzéssim la conveniència o no de convocar el ple del Parlament per analitzar tot el que s'ha produït i tota la política que el Govern de la Generalitat ha anat desenvolupant quant a prevenció i extinció d'incendis.

Efectivament, els fets ocorreguts els dies 18, 19, 20 i 21 són uns fets greus, això és evident; podríem dir que són l'exponent d'una situació aguda que es diferencia de les situacions estàndard, i això, realment, és un fet important, perquè d'incendis, desgraciadament, se'n produeixen diàriament molts, desenes, i algun dia més d'un centenar. I davant d'aquests fets, que es produeixen per raons diverses, hi ha una resposta que acostuma a ser una resposta efectiva des del punt de vista de l'extinció d'aquests incendis. I es produeixen, a vegades, situacions podríem dir-ne agudes per una sèrie de circumstàncies, algunes intrínseques i altres extrínseques als mateixos serveis, que produeixen, doncs, situacions com les que es van produir aquests tres dies, aquests quatre dies que van ser necessaris per extingir un incendi realment greu. En quatre dies es va extingir un incendi molt potent. I els que en tenen dades més sobre el terreny saben que era un incendi molt virulent, i en quatre dies es va poder aturar.

Que hi ha el referent de l'any 94? És evident, però el nostre Grup està convençut que realment de l'any 94 al 98 s'han produït tota una sèrie de mesures, hi han hagut actuacions realment importants que, en el seu moment, es podran debatre i que es veurà que hi ha hagut una actuació constant, decidida a preveure situacions com les que estem comentant en aquests moments, i que, desgraciadament, ocorren en el nostre país i ocorren també en altres països, però que, ho repeteixo, en la majoria dels casos, el dispositiu que es té és un dispositiu suficient per poder aturar-les; 17.000 hectàrees forestals van cremar els dies aquests de referència, i 9.300 de no forestals. Van quedar afectades 11 «vivendes» habitades i 10 de deshabitades; i 17 municipis, també, van resultar afectats per aquest incendi. Tot plegat, quant a hectàrees forestals, representa el 0,8% de la massa forestal de Catalunya –el 0,8%–; important, perquè a alguns pobles se'ls va cremar tot, per entendre'ns: tota la massa forestal que tenien. Per tant, en alguns punts, realment, molt i molt preocupant.

El nostre Grup Parlamentari va creure, doncs, que valia la pena que tota aquesta política que s'ha anat desenvolupant aquests anys, totes les actuacions que s'han

fet durant aquests dies, els esforços de professionals, de voluntaris, de tothom que hi ha intervingut, doncs, fossin valorats per aquesta Diputació Permanent i, sobretot, la conveniència o no de convocar un ple del Parlament, i nosaltres, el dia d'avui, veiem la conveniència –que dèiem també el seu dia, el primer dia– de convocar el Ple. Per què? Perquè permetrà debatre en profunditat el que estem aquí avui, ara, reflexionant. Avui no entrarem en el debat, evidentment, no cal que entrem en el debat –fa un moment el senyor Higin Clotas també ho deia–: avui convé que decidim si el Ple del Parlament s'ha de reunir o no s'ha de reunir. Nosaltres creiem que serà útil que es reuneixi; serà útil que es reuneixi –fa un moment es deia– perquè puguin haver-hi aportacions, però també perquè es pugui debatre amb serenitat i amb profunditat un tema delicat. Un incendi sempre és dramàtic per ell mateix, per les conseqüències que té, i nosaltres no voldríem que, a més a més d'aquest dramatisme, es pogués, podríem dir-ne, aprofitar, d'alguna manera, doncs, aquest clímax que es crea per fer crítiques fàcils. Estic segur que ningú vol fer crítica fàcil. I per no caure en la crítica fàcil és bo que aprofundim en la matèria, que hi hagi espai suficient de temps, que es pugui col·laborar en el debat a fons.

Aquesta posició del Grup de Convergència i Unió, que és compartida pel Govern de la Generalitat... El Govern de la Generalitat, en aquest tema, creu que realment s'ha de fer en el debat en el Ple, perquè la iniciativa, doncs, que el Govern vol portar en aquesta qüestió la vol manifestar també en el Ple, perquè és l'exponent de l'exercici de la responsabilitat de govern que té encarregada, i aquest exercici de la responsabilitat de govern no s'ha de confondre mai amb cap situació de prepotència, com es deia fa un moment, sinó que precisament és aquest exercici de responsabilitat de govern que ens porta avui a dir: «Escolti, anem a fer aquest Ple, anem a debatre...» Per què? Perquè l'actuació que ha fet el Govern de la Generalitat és una actuació en profunditat, és una actuació, realment, molt extensa, molt extensa, molt més del que, a vegades, es despatxa així, amb quatre ratlles, en algun o altre lloc. És una actuació molt, molt extensa i profunda, i, per tant, el Govern està en condicions de poder facilitar tota la informació i el debat que corresponguin, perquè estem convençuts, doncs, que les actuacions que s'han fet estan en la línia del que s'ha de fer.

Ara bé, no podem excloure que hi hagi més incendis; això queda clar. També, fa un moment, l'intervinent que m'ha precedit en l'ús de la paraula també ho deia: no podem excloure que hi hagin més incendis. Però és bo que, realment, reflexionem tots sobre les causes i les aportacions que es puguin fer. I és en aquest sentit que, per tant, el nostre Grup Parlamentari, no afegint-se a cap proposta d'un altre grup... Avui llegia en un mitjà de comunicació que nosaltres, el Grup votaria favorablement la iniciativa del Grup Socialista. No, hi ha una iniciativa del Grup Socialista de convocar ple, hi ha una iniciativa de Convergència i Unió de convocar ple; nosaltres, abans de presentar aquesta iniciativa, també ho vam comentar amb altres grups de la cambra, la conveniència que es reunís la Diputació Permanent, i, per tant, ens sembla que la posició que el nostre Grup ha tingut davant d'aquest tema és de donar-hi resposta

immediata i plantejar, com plantegem ara, la conveniència de reunir el Ple del Parlament.

Anuncio que per part del nostre Grup, doncs, es creu que sí, que val la pena que convoquem el Ple del Parlament, que puguem debatre-ho a fons, i en aquest sentit, en el moment que es posi a votació aquest punt de l'ordre del dia, ja anuncio que votarem favorablement la nostra proposta, que no tindriem cap inconvenient que es pogués votar conjuntament, fent-ne un text conjunt, amb la proposta del Grup Socialista.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Hi ha la possibilitat d'un torn en contra. (*Pausa.*) Si no hi ha torns en contra, per fixar la posició prendran ara la paraula els portaveus dels diferents grups, per ordre de menor a major. En primer lloc, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Josep-Lluís Carod.

El Sr. Carod-Rovira

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo voldria, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, que les primeres paraules del nostre Grup en aquesta reunió de la Diputació Permanent fossin unes paraules de condol i de sentiment per les tres persones mortes en el context dels incendis d'aquestes últimes setmanes, tant els ocupants d'aquell helicòpter com la persona civil que ho va fer arran del darrer incendi; paraules, en segon lloc, de solidaritat amb les famílies afectades pels efectes devastadors dels incendis; paraules, en tercer lloc, de reconeixement al personal professional dels cossos d'extinció d'incendis, dels cossos de seguretat, tant professionals com voluntaris, a les ADF, a les autoritats locals.

Esquerra Republicana de Catalunya defensa també la necessitat que el Parlament de Catalunya, com a eix central de la política catalana, es reuneixi en un ple extraordinari per parlar sobre el tema que ha estat, malauradament, notícia de primera pàgina durant tants dies en el nostre país; no només per debatre polítiques de prevenció i d'extinció d'incendis, no només per confrontar polítiques diferents de prevenció i d'extinció d'incendis, sinó, sobretot, per adoptar acords, per prendre resolucions que puguin ajudar a resoldre els problemes de les persones afectades.

En tot moment hem pensat que no era pas incompatible –com semblaven sostenir algunes actituds– la simultaneïtat de l'extinció dels incendis amb la discussió política, legítima, sobre les mesures a adoptar, sobre les mesures no adoptades. Voldríem, per tant, sortir al pas d'algunes actituds que volien fer incompatible la simultaneïtat de les dues situacions.

Hi ha hagut, al nostre entendre i a l'entendre de molta gent, errors clars en la lluita contra el foc, en primer lloc; hi ha hagut insuficiència en la dotació de personal i de material a l'hora de l'extinció, però hi ha hagut, al nostre entendre, i d'una manera molt clara i molt contundent, la fotografia fixa d'un model de país territo-

rialment desequilibrat, sense el qual model de país no s'entendrien moltes de les coses que han passat.

Ens semblava, semblava al nostre Grup que, després dels incendis de l'any 94, s'havia après ja la lliçó elemental de la necessitat d'adoptar estratègies de previsió, però, lamentablement, els fets han demostrat que no ha estat així. Creiem nosaltres –i en parlarem amb més detall en el moment que el Ple es produeixi– que no hi ha hagut pròpiament una política governamental de prevenció d'incendis, perquè, lògicament, no pot ser anomenada així una inversió misèrrima com la que el Govern hi dedica. Amb una sabata i una espadanya no es pot anar enlloc, i sense una bona política preventiva, tampoc. No ha de fer estrany, doncs, que el que nosaltres qualifiquem de «deixadesa institucional» pel que fa a la política de prevenció s'hagi traduït, en bona lògica, també, en deixadesa pressupostària.

I el cert és que els boscos del país no han estat ni són prioritats per al Govern de la Generalitat, el qual n'ha establert clarament i legítimament d'altres, de prioritats, a l'hora de fer les seves inversions en els pressupostos. Tant, que paguem encara les conseqüències dels incendis de l'any 94, els damnificats dels quals, alguns d'ells, encara arrosseguen el last de determinades ajudes pendents de cobrar o de solucions que han arribat tard i malament.

S'equivocaria, però, qui fos del parer que donar facilitats als pagesos perquè continuïn uns conreus a les seves terres d'interior o bé en modifiquin la modalitat, així com contribuir que els propietaris de boscos els netegin o en mantinguin útils els camins, tan sols beneficia pagesos i propietaris. De fet, seria tot el país qui hi sortiria guanyant amb una bona gestió agrícola, ramadera i forestal, amb un ús intel·ligent d'uns diners públics que són de tots, si no volem veure'ns condemnats a viure en un país sense paisatges.

Malgrat que sabem perfectament que, quan la voluntat de la natura es desferma per una conjunció adversa de fenòmens –sequera llarga, humitat baixa, vent intens–, aquesta natura esdevé inaturable, la millor lluita contra el foc, però, s'ha de dur a terme, precisament, abans del foc. Abans del foc, amb estratègies de prevenció, i això significa pressupostos per a la prevenció a favor d'un país vertebrat, humanitzat i sostenible. I aquesta opció per una concepció equilibrada, nacional, del territori és una opció inequívocament política.

Després del foc, però, mentre es preparen les mesures de suport imprescindibles per a totes les persones que n'han sortit perjudicades, hi ha consideracions a fer inajornables. Per exemple, la lentitud de resposta en els primers moments de combat contra el foc. Per exemple, l'absurditat de la lògica burocràtica, que s'ha fet també present en aquesta darrera tragèdia, amb interferències, recels i descoordinació entre les distintes administracions en punts concrets, en un anecdotari que segur que seria inacabable. I també, evidentment, la dotació humana, insuficient, d'un cos de bombers d'una professionalitat fora de tot dubte, s'ha fet tan palesa com l'envelliment de bona part dels seus vehicles i del material regular emprat en l'extinció. Hi ha, evidentment, dèficits de personal, de formació, de mitjans, que

haurem de debatre en el seu moment oportú. Pensant en el futur caldrà incrementar el nombre de bombers professionals i procedir a un canvi d'hàbits individuals i col·lectius que permetin combatre el foc.

Però això ha de formar part d'un altre model de país, d'una altra estratègia de país, perquè amb una ulla ràpida al mapa demogràfic de Catalunya n'hi ha ben bé prou per adonar-nos que el 80% de la població viu instal·lada a la zona litoral i, doncs, que hi ha un rerepaís en un procés de desertització accelerat. I aquest desequilibri territorial tan evident ha anat concentrant un nombre molt elevat d'habitants a Barcelona i a la seva àrea metropolitana. I amb els incendis d'ara s'ha posat de manifest que ha arribat l'hora de demanar-nos en veu alta quin model de país volem i si aquest que va configurant-se en realitat és el que ens convé, perquè el despoblament progressiu de la Catalunya interior, aquella Catalunya interior on no hi ha cobertura per a telèfons mòbils, ni una xarxa viària ben trenada i en condicions, ni una escola per als fills al poble de sempre, ha dut, aquest despoblament, com a conseqüència, també, l'abandonament d'unes terres de conreu o de pasturatge que, sense cura de ningú, han vist cremada ara la vegetació descontrolada que se n'ha apropiat, i que s'ha encès juntament amb els boscos de l'entorn.

És per aquests motius, i per molts d'altres, que Esquerra Republicana votarà favorablement la convocatòria d'aquest Ple extraordinari. Ens agradaria que tots hi acudíssim –començant pel mateix Govern– amb una actitud de no-arrogància. Una actitud de no-arrogància que hauria de comportar el fet que el Govern, fins i tot el Govern de la Generalitat, hi ha ocasions en què s'equivoca, i, per tant, a ningú li hauria de doldre reconèixer públicament errors comesos. Confio que en aquesta ocasió ens estalviarem felicitacions al Govern de la Generalitat per la política de prevenció duta a terme aquests darrers anys. Cal que el Govern assumeixi responsabilitats en allò que no s'ha fet, en allò que no ha fet prou bé i en allò que ha fet malament; d'allò que ha fet bé, ja se n'encarreguen les exposicions oficials per parlar-ne. Ara és l'hora d'adoptar solucions per a les persones i per a les famílies afectades, però sobretot de fer possible que a partir d'ara la prevenció dels incendis al nostre país sigui el que no ha estat fins ara: una prioritat per al Govern de Catalunya.

És per tot plegat que el nostre Grup votarà favorablement aquesta proposta.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, voldria iniciar la nostra intervenció afegint-me a les expressions de solidaritat i de condol per les famílies afectades en aquests darrers dies pels incendis, la de dos bombers, la d'un pagès, però també la de centenars i centenars de persones que han estat directament implicades en aquests esdeveniments.

El dia 20 de juliol de 1998 el president de la Generalitat de Catalunya va dir que els incendis no han estat un problema de mitjans ni de descoordinació, que s'ha treballat bé, encara que, quan les condicions són tan adverses, no sempre es pot arribar a tot arreu; que s'ha millorat molt, com és amb l'augment de mitjans i amb la bona coordinació que hi ha hagut entre tots els seus efectius... Ho deia a Solsona, al vespre, visitant els focs.

El president del Grup Parlamentari d'Iniciativa - Els Verds, el dimarts 21 de juliol, l'endemà, també a Solsona, a Biosca, a Torà, a Vells, recorrent tota aquella zona, va rebre informacions i va poder observar fets radicalment contraris als que descrivia el cofoisme del president de la Generalitat el dia anterior. El nostre Grup no té els mitjans que té el Govern, lògicament, i va comptar, fins i tot, amb l'ajut del Govern per esbrinar qüestions que afectaven els incendis, per part de les facilitats de comandaments i de gent que estava allà treballant-hi. El nostre Grup va anar a donar suport a tots els que treballaven contra el foc, era la prioritat número u del diumenge, del dilluns, del dimarts, però va dir d'immediat, i ja ho va dir des del mateix cap de setmana i ho va intentar després amb Esquerra Republicana, i sense arribar al quòrum necessari per a aquesta Diputació Permanent, ja des d'abans mateix d'aquests fets, que no féssim un fals dilema entre donar el suport més important a la gent que treballa amb la nostra obligació, que per això ens paguen, per això ens elegeixen, d'analitzar les decisions polítiques i les seves conseqüències. S'ha dit aquí: «hi poden haver més focs», però és que estarem sempre només a l'aguait d'una de les vessants per renunciar a la tasca que hem de realitzar com a parlamentaris?

Un pagès del Solsonès em deia: «Ara és ahir, tornem al 94.» I aquesta és la perplexitat que avui hi ha a Catalunya: no hi ha hagut mai en els darrers anys tanta unanimitat en la crítica, en la ràbia i en la situació airada de tots els estaments, de tots els colors polítics, començant pels de la majoria de govern, i ho saben perquè no pretenem haver estat només, el president de la Generalitat i el president d'Iniciativa - Els Verds, els únics que s'han passejat per les zones del foc! I ho saben perquè ho reproduïen constantment i cada dia amb major amplitud, perquè va creixent aquesta protesta, els mitjans de comunicació. Què ha passat perquè hi hagi aquest clam tan unànim? No serà que estem entrant en una nova etapa a Catalunya, que la gent ja no es creu la primera, fàcil, cofoia i essencialista explicació sobre la seva pàtria, i que vol saber més aviat què és el que ha succeït, i que fins i tot ja no calla malgrat les ironies i les befes del Govern o de la seva majoria?

Volem un debat parlamentari que no tingui por que li diguin que són crítiques mal intencionades, com s'ha dit aquests dies. Volem un debat parlamentari que no tingui por que es digui que quan es critica des de la societat és fruit de la tensió, paraules textuales del Govern. Quan es critica des de la pagesia, des de la propietat, des dels voluntaris..., «és fruit de la tensió», s'ha dit des del Govern. Serem capaços de superar d'una vegada aquesta visió maniquea que qui s'atreveix a aportar dades, testimonis, fets que en desmenteixen

altres, fer un debat parlamentari sense que ningú hagi de ser desqualificat, com si no s'estimés aquest país? Hi ha hagut intents d'evadir aquest debat, s'ha fet un tràgic ridícul amb les xifres que s'han donat sobre la valoració d'aquests esdeveniments; s'ha fet una certa befa de la gent, però, senyores diputades, senyors diputats, si farem el Ple serà perquè la gent l'està exigint, si farem un ple d'aquí a uns dies, com estic segur que el farem, serà perquè la gent, el poble de Catalunya l'està exigint. Si hi ha hagut canvis de posicions respecte a això, serà perquè ja no hi ha ningú que aturi aquesta exigència que es vagi al fons en les explicacions del que ha passat, de com és possible que es repeteixin i s'ampliïn els errors del 94, de quins són els compromisos seriosos, des del reequilibri territorial fins a futurs ajuts, des de mesures de prevenció fins a majors dotacions. Si hi ha ple és perquè la gent n'està farta –perdonin l'expressió–, la gent n'està farta.

Ahir al vespre, per citar l'última, hi va haver una reunió de molts col·lectius *in situ*, i si algú es pensa que el portaveu d'Iniciativa - Els Verds està exagerant, el que estic dient jo és lletra menuda comparat amb el que està dient avui allà la gent que està més directament contemplant quin desastre en l'actuació més elemental s'ha produït. No és un problema de demanar caps, senyores i senyors diputats. Ja hi ha hagut alguns que ens han preguntat, legítimament, des dels mitjans de comunicació, quins caps demanarem. No, no és un problema de demanar caps, és un problema que tots ens comprometem a l'anàlisi més rigorosa; no fem, en aquest sentit, falses fugues sobre el que ha passat; que ens comprometem a la solidesa en la proposta. Tenim les resolucions del 94, fem abstracció de la primera, que és fer molta abstracció, però ho dic com a pedagogia de cara a la majoria, però agafem les restants, i contrastem-ho amb les accions de totes les administracions, però que ens comprometem també, senyores i senyors diputats, a assumir les conseqüències i les responsabilitats que calgui.

Ho torno a dir: una anàlisi ben rigorosa, una solidesa ben clara en la proposta, ben precisa, ben detallada, sense cap sobredimensionament, però que es pugui complir, perquè fins i tot haurien de pujar els colors a la cara de determinada gent, quan només cal repassar les xifres del que no s'ha fet, d'allò que debatíem amb tanta solemnitat: «ens felicitem que això ho anem a fer d'immediat», i aquí hi haurà segurament la coincidència en els vots dels grups parlamentaris. Anem endavant, aquest Parlament millora. Abans discutíem les nevades de l'hivern a la tardor, o vam discutir els darrers incendis amb setmanes, sinó mesos, de retard. És un pas endavant, el Parlament va guanyant maduresa, i –permeti'm que els ho digui– guanyarà prestigi si ho fa la setmana vinent, amb aquest rigor, amb aquesta solidesa i s'assumeixen responsabilitats.

Per això votarem a favor del ple extraordinari.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Josep Curto.

El Sr. Curto i Casadó

Senyor president, senyores i senyors diputats, a més de l'expressió de condol, que s'unix a les ja formulades, siguin també les meues, les nostres primeres paraules de respecte, de solidaritat i de comprensió amb los afectats, amb tots los perjudicats, i de reconeixement a tots aquells que, arriscant fins i tot la pròpia vida, han contribuït a la lluita contra el foc, que en estos moments encara estan a peu de foc per a evitar que es revifi amb la mateixa virulència que ho ha fet estos dies passats; és a dir, ciutadans, alcaldes, bombers professionals i bombers voluntaris, pagesos, sindicats i agrupacions de defensa forestal.

Catalunya està convulsionada per una devastació important, i, per consegüent, la resolució política del Parlament ha de ser immediata, com ja s'ha formulat aquí des de diferents veus.

Qualsevol incendi forestal d'esta envergadura no només arruïna econòmicament i materialment, sinó que també afecta moralment les legítimes aspiracions dels ciutadans en lo que és lo seu futur i en lo que és lo futur de les pròximes generacions. I aquí s'ha refet, s'ha formulat una referència molt encertada respecte al concepte de simultaneïtat. Doncs, bé, si algú ha defensat obertament que, simultàniament a la lluita contra el foc, lo Parlament havia de prendre posicions urgents i immediates, si algú ha defensat obertament esta simultaneïtat, ha sigut este diputat i el meu Grup Parlamentari. Totes les estratègies són vàlides i són legítimes, però, urgència per urgència, sempre hem apostat per celebrar un ple extraordinari monogràfic a principis del mes d'agost.

Per consegüent, no es tracta tant en este moment de discutir, per exemple, si l'estratègia de la detecció és eficaç en la mesura de la facilitat d'aproximar el personal i el material al foc que s'ha detectat, és a dir, començar a parlar de bulldozers, de góndoles, de desbrossadores, o de discutir si les torres de vigilància fixes, los elements terrestres mòbils i els reconeixements aeris amb equipament modern de fotografia per fax han de cobrir, com a mínim, les zones declarades de màxim risc. Tot això és elemental, encara que molt me temo que no es podrà exhibir massa a la vista dels últims esdeveniments.

En tot cas, encara que això siga important i siga elemental, lo que verdaderament interessa, sobretot en matèria de prevenció, és afrontar lo problema de fons, que consistix a discutir, amb la voluntat política de recobrar l'equilibri d'un territori absolutament abandonat i desarticulat pel desplaçament del món rural a les àrees urbanes.

És a dir, s'ha comprovat que en la mesura que el pagès, l'agricultor o el ramader s'ha vist obligat a renunciar al territori que li és propi, lo bosc també ha canviat los usos tradicionals per tolerància de la intromissió; és a dir, lo deteriorament dels camins, la nul·la vigilància permanent que implicava la presència al bosc del pagès, la pèrdua de punts d'aigua perfectament identificats, i la desaparició del tallafocs natural que suposaven les zones de conreu que agafaven los mateixos pagesos.

Qui té la responsabilitat política amb relació al problema de fons que ha generat l'accelerada desaparició del sector agrícola, fins i tot al marge dels incendis forestals? La responsabilitat política, la determinarem, lògicament, en el debat anunciat previsiblement per a la pròxima setmana.

Donades les circumstàncies especials de gravetat per raó dels incendis que s'han produït a les comarques de la Catalunya central, les conseqüències econòmiques, ecològiques, socials i morals dels quals depassen fins i tot l'àmbit concret, l'àmbit territorial dels municipis afectats, lo Grup Parlamentari Popular està d'acord amb la celebració d'un ple del Parlament, amb lo debat sobre la política general del Govern amb relació als incendis que han afectat, sobretot, les comarques del Solsonès, lo Bages, l'Anoia i la Segarra.

En ordre diferent i per vies diferents, tots, de paraula i per escrit, hem reclamat la convocatòria immediata d'un ple, però és que, a més, la capacitat de tots los grups parlamentaris –i del Govern també– per a resoldre una situació parlamentària que en un principi se presentava certament complicada, determina esta capacitat que, per damunt de qualsevol valoració política que es puga formular, existix la responsabilitat col·lectiva –com deia lo senyor Ribó– d'afrontar totes les obligacions que són inherents a la nostra condició de diputats. I, amb la finalitat de donar resposta adequada als perjudicats per esta devastació, reiterem la nostra disposició a substanciar este debat parlamentari, que, sense dubte, té naturalesa d'extraordinari i d'urgent.

Per consegüent, senyor president, lo Grup Popular també votarem a favor de los dos punts de l'ordre del dia, siguen per separat o siguen a través d'una transaccional.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Havent acabat la intervenció dels grups parlamentaris, llevat que el portaveu del Grup Socialista o el portaveu del Grup de Convergència i Unió volguessin intervenir per fixar la posició dels grups –que penso que és innecessari perquè ja l'han fixada–, hem de procedir a la votació. Demana la paraula el senyor Clotas; la té.

El Sr. Clotas i Cierco

Gràcies, senyor president. Atès que hi ha dos punts de l'ordre del dia per votar, que, per les paraules del portaveu de Convergència i Unió, van adreçats a la mateixa direcció, que és aprovar la celebració d'un ple, jo crec que podríem fer una sola votació d'una proposta que ens resumiria allò que les dues proposicions originàries pretenien.

El president

Hi ha la conformitat per part del Grup de..., del portaveu de Convergència?

El Sr. Camp i Batalla

Senyor president, gràcies. Hem estat analitzant un redactat conjunt de les dues sol·licituds, i, efectivament,

aquest redactat, posant-hi els dies..., més que la referència del mes de juliol, els dies 18, 19, 20 i 21, que serien el subjecte de referència, eh?

El president

El secretari de la Mesa de la Diputació Permanent llegirà la proposta transaccional, que és la que sotmetriem a votació.

El secretari primer

«Debat sobre la política general del Govern de la Generalitat en relació amb la prevenció i extinció d'incendis a Catalunya arran dels incendis forestals produïts en el decurs dels dies 18, 19, 20 i 21 de juliol».

El president

Cal repetir la lectura, o estan els membres de la Diputació Permanent en condicions de poder votar aquesta proposta transaccional? (*Pausa.*) Com que no tenim mitjans mecànics de votació, votarem a mà alçada.

Aquelles senyores diputades i senyors diputats membres de la Diputació Permanent que estiguin conformes amb la proposta transaccional que acaba de ser llegida, que aixequin la mà.

Vots en contra?

Abstencions?

La proposta ha sigut aprovada per la unanimitat dels diputats membres de la Diputació Permanent.

I abans d'aixecar la sessió, en ús de les meves facultats com a president del Parlament, convoco la Junta de Portaveus, a dos quarts de dotze, a la sala on acostuma a reunir-se la Junta de Portaveus.

Moltes gràcies.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de deu del matí i set minuts.